अवसाव नगेन्द्रेषु यत्पास्यावोमधूनि च । अभिजानीहि तत्सर्व्वं वन्धूनां समयोह्ययं ॥ १३९ ॥

ज०म० अवेत्यादि । अभिजानीहि स्मर यन्नगेन्द्रेषु अवसाव उषितवन्तौ अत्राभिज्ञावचनस्य यद्शब्दसहितत्वात् न यदीत्यनेन लृट् प्रतिषिद्धे लङेव भवति अत्र वासमात्रं स्मर्य्यते मधूनि च यत्पास्यावः तत्र पीतवन्तौ तत्सर्व्वमभिजानीहि अत्र विभाषासाकाङ्क्ष इति पक्षे लृट् साकाङ्क्षता च प्रयोक्तुर्लक्ष्यलक्षणयोः सम्बन्धे तत्र वासोलक्षणं पानञ्च लक्ष्यमिति यस्माद्वन्धूनामयमेषसमयः कालः ॥ १३९ ॥

भ० अवेत्यादि । नगेन्द्रेषु पर्व्वतश्रेष्ठेषु आवां अवसाव यच्च तत्र मधूनि पास्यावः पीतवन्तौ तत्सर्व्वं अभिजानीहि स्मर यस्मात् अयं वन्धूनां समयः नेदानीं वैरिचिन्ता युक्तेति भावः वानेकस्मार्य्य इति भूते विभाषया तौ वसौनिवासे घौ ॥ १३९ ॥

दैवं न विदधे ननं युगपत्सुखमावयोः । शश्वद्भूव तद्दुःस्थं यतोन इतिहाकरोत् ॥ १४० ॥

ज०म० दैवमित्यादि । नूनमवश्यं दैवमावयोः सुखं युगपदेककालं न विदधे न हि विहितवत् परोक्षे लिट् ञित्वात्तङ् आतोलोपः यतोयस्मात्तत् दैवं शश्वत् नित्यं दुःस्थमननुकूलं नोऽस्माकं बभूव तस्मादितिह एवमकरोत् हदृत्येवं कृतवान् यद्युगपदावयोः